

HISTORISCH

Het gebeurde in de laatste commando-opleiding. Om precies te zijn tijdens de bekende oefening 'Limburg'. Het prachtige Zuid-Limburgse land verkeerde in de voorname herfststooi. De rijke natuur gehuld in dat stemmige najaarskleed met die zeer fraaie kleurnuances van goud, geel en bruin. De heuvels in lichte nevelen gehuld.

Tegen de achtergrond van dit decor, in dit majestueuse landschap, zwoegde de commando-opleiding. In de vroege ochtenduren waren zij individueel en ook in ploegen gestart voor de bekende kaartlees oefening van ± 30 km. Het ging goed met onze kursisten. Een uitstekende fysieke conditie en een hoog moreel voerden hen in een gezwinde pas door de schilderachtige natuur. Enkele centrale punten langs de route werden bemand door instructeurs, die als controleposten fungeerden. Op een van deze 'check-points' had zich de C-Commando-opleiding, de elite DEKKER, gevestigd. Omdat vele uren 'opdrogen' hem waarschijnlijk te beurt zouden vallen, had hij zich min of meer comfortabel geïnstalleerd. Op een brandertje pruttelde een mok 'doe-het-zelf' koffie en een wat verkreukeld ontbijtpakket stak in de zak van zijn buitenjas. Zelfs het ochtendkrantje, dat hij 'en route' bemachtigd had, ontbrak niet op de eenzame post. In afwachting van de zaken die ongetwijfeld zouden komen, verdiepte hij zich tijdens het ontbijt in het laatste nieuws.

Ergens in het mooie land persten zich op dat moment een tweetal figuren naar de top van een heuvel. De korporaals der Mariniers ISKEN en LEENDERTSE, kursisten in de commando-opleiding. Het klinkt hier misschien wat ongelooflijk, maar zij hadden nog geen coördinaat gemist. En voorwaar, dat wil wat zeggen voor de leden van dat Korps. Op de top van de heuvel ontwaarden zij bovendien de controlepost in de persoon van de lnt Dekker. Onze borsten van de slobkousenfabriek uit Doorn zaten gebakken. Razend enthousiast en in hoog tempo daalden zij in de richting van de besnorde C-Commando-opleiding.

Het correcte melden van de postboden uit Doorn was weer buitengemeen goed te noemen. Het werd zelfs nog wat geaccentueerd, omdat de korporaals in de heilige veronderstelling verkeerden een enorme pluim op de mutsdas te krijgen voor hun waarlijk ongekende 'kennen' en 'kunnen'. Groot was dan ook de teleurstelling, toen de luitenant geen enkele belangstelling bleek te hebben voor hun kaartleesprestaties. Verbijstering maakte zich echter van de maten meester bij de totaal onverwachte vraag van de luitenant: "Op welke Partij zou het personeel van het Korps Commandotroepen stemmen bij de volgende verkiezingen...?" Op deze niet van God, maar wel door de wereld vergeten plaats had zich de politiek wederom meester gemaakt van het Korps Mariniers. Nu moesten zij op hun tellen passen. Een snelle blik van verstandhouding en een diplomatiek antwoord van de kleinste der mariniers: "Ik denk... luitenant .. ik denk ... de . de V. V. D."

Diep bedroefd keek de donkerharige commandant het edele duo aan: "Mis, helemaal mis...!", was het antwoord.

Een ongecoördineerd 'brainstormen' van onze pikbroeken vervolgde het gebeuren. "De Anti-Revolutionairen misschien..."; zei de grootste van de twee. Weer dat ontkennende schudden van het hoofd. "Dan moeten het de Christelijk Historischen zijn", sprak de ander resoluut. Intens verdrietig schouwde de luitenant de dappere dōdo's aan en schudde wederom vermoeid het hoofd bij zoveel onbegrip.

Nu brak een lichte paniek uit in de hersencellen van de leden van het Korps. De situatie was onwezenlijk, er zat iets ongerijmds in. In die richting moest gezocht worden. "Toch niet de P.. P.. v.. d.. A.., luitenant..?; aarzelde een van de brave borsten. Een verheerlijkte blik in de ogen van de luitenant. Eindelijk hadden de leggings dragers het begrepen. "Inderdaad", sprak hij, "De Partij van de Arbeid is bij de volgende verkiezingen de grote favoriet bij het personeel van het Korps Commandotroepen".

Vol ongeloof stardden de twee naar de luitenant. "Overtuig je", zei hij en overhandigde hun de krant en verwees naar een artikel.

En daar stond het, zwart op wit ... :

"Een werkgroep van de Partij van de Arbeid, bezig met de programmavoorbereidingen van de verkiezingen in 1977, wil in het kader van de bezuinigingen op Defensie als slogan gaan voeren: "OPHEFFING VAN HET KORPS MARINIERS".

Onze excuses aan het Korps Mariniers, maar wij konden het niet laten ... !!!!!